

Ουκρανία: το αληθινό πρόσωπο του Ευρωατλαντικού φασιστικού άξονα. Του Δ. Πατέλη από 4.5.2014

Σαν σήμερα, 2 Μαΐου του 2014 ένοπλοι ουκραναζί (περί τους 1500) ανάγκασαν άοπλους αντιφασίστες διαδηλωτές (λιγότερους από 500) να βρουν καταφύγιο στο κτίριο των συνδικάτων της Οδησού, έκαψαν και λεηλάτησαν τα αντίσκηνά τους και άρχισαν μεθοδικά να πυρπολούν το κτίριο με καταιγισμό από βόμβες μολότοφ, πυροβολώντας όποιον επιχειρούσε να διαφύγει απ' τους άνω ορόφους του φλεγόμενου κτηρίου, τσακίζοντας και εξευτελίζοντας δημόσια τους αιμόφυρτους τραυματίες που έπεφταν. Η «πολιτισμένη Δύση» τους επευφημεί ή αδιαφορεί...

[Αναδημοσίευση κειμένου από Δευτέρα 5 Μαΐου 2014](#)

Ουκρανία: το αληθινό πρόσωπο του Ευρωατλαντικού φασιστικού άξονα. Ενός άξονα που καίει ζωντανούς και εκτελεί μαζικά όποιους ανθίστανται!

Ουκρανία: το αληθινό πρόσωπο του Ευρωατλαντικού φασιστικού άξονα.

Ενός άξονα που καίει ζωντανούς και εκτελεί μαζικά όποιους ανθίστανται!

Του Δημήτρη Πατέλη.

Η καθεστωτική προπαγάνδα και παραπληροφόρηση οργιάζει: συγκαλύπτει, διαστρεβλώνει, παρουσιάζει το μαύρο ως άσπρο και τανάπαλιν. Ρώσοι και ρωσόφωνοι είναι τουλάχιστον οι μισοί κάτοικοι της Ουκρανίας, οι πλέον συμπαγείς πληθυσμοί των οποίων βρίσκονται στο πλέον βιομηχανικά ανεπτυγμένο Νοτιοανατολικό ήμισυ της. Ο ίδιος ο όρος "Ουκρανία", σημαίνει "Ακριτική". Ερώτηση: ακριτική τίνοσ;

Οι εξεγερμένοι τ. σοβιετικοί – Ρώσοι, που η φασιστική χούντα τους απαγορεύει τη γλώσσα, τον πολιτισμό και τα στοιχειώδη δικαιώματά τους, βαφτίζονται "φιλωρώσοι" αποσχιστές-αυτονομιστές και "δάκτυλος της Μόσχας". Τι διεκδικούν; Κύριο σύνθημά τους: **"Δεν θα περάσει ο φασισμός"**.

Δεν αναγνωρίζουν το καθεστώς της χούντας του Κιέβου που προέκυψε από το αντισυνταγματικό ένοπλο φασιστικό πραξικόπημα του Φεβρουαρίου, διεκδικούν διαπραγματεύσεις και δημοψήφισμα για ευρεία οικονομική και πολιτική αυτονομία στα πλαίσια ομοσπονδιοποίησης της χώρας, καθιέρωση της ρωσικής ως ισότιμης επίσημης γλώσσας, έξοδο από το μηχανισμό του ΔΝΤ, της ΕΕ, των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, αξιοπρεπείς μισθούς, παιδεία, υγεία, ασφάλιση κ.ο.κ.

Η αστική αντεπανάσταση που δρομολογήθηκε με την εποποιία της “περεστρόικα” και τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης κορυφώνεται. Το γεωστρατηγικό σχέδιο που έλκει την καταγωγή του από το Βίσμαρκ και το Χίτλερ (να πεισθούν Ουκρανοί και Λευκορώσοι ότι δεν είναι Ρώσοι και να στραφούν εναντίον των τελευταίων) επανενεργοποιείται. Άλλωστε έχει δοκιμαστεί με επιτυχία στην τ. Γιουγκοσλαβία και αλλού. Οι πράξεις της εμπόλεμης φασιστικής προληπτικής αντεπανάστασης κλιμακώνονται στην Ουκρανία και διεθνώς.

Η απαγόρευση των εορτασμών της επετείου της αντιφασιστικής νίκης του 1945 την 9η Μαΐου στην Ουκρανία, και η πρόθεση θέσπισης στη θέση της “ημέρας μνήμης για τη σοβιετική κατοχή”, προϊδέαζε για το σχεδιασμό της χούντας. Τα κρατικά και παρακρατικά όργανα του καθεστώτος του Κιέβου 2.5.2014 εξαπέλυσαν δύο συντονισμένες “αντιτρομοκρατικές” δολοφονικές επιχειρήσεις κατά του “εχθρού λαού” στην Οδησό και στην εξεγερμένη Νοτιοανατολική χώρα.

Στο κέντρο της Οδησού στην Ελληνική πλατεία, στο σημείο που είχε στήσει αντίσκηνα το κίνημα διαμαρτυρίας κατά της χούντας του Κιέβου, το μεσημέρι, άρχισαν να συρρέουν σαφώς μη ντόπιοι νεαροί. Όπως και εδώ, έτσι και στην Ουκρανία, “σοβαρά” μέλη της ολιγαρχίας του κεφαλαίου, φροντίζουν να έχουν υπό τον έλεγχό τους (υπό την “ευγενική χορηγία τους”...), πολιτικό προσωπικό, κεντρικά ΜΜΕ, στρατιές “έγκυρων δημοσιογράφων”, και **ποδοσφαιρικές ομάδες, με τις αντίστοιχες δυνάμεις φανατικών του γηπέδου. Οι τελευταίες είναι προνομιακό πεδίο στρατολόγησης και δραστηριοποίησης ακροδεξιών, εθνικιστικών και φασιστικών ομάδων με παρακρατική δράση.**

Έτσι, εκείνο το μεσημέρι στην Οδησό, ήταν δύσκολο να διακρίνει κανείς σοβαρές διαφορές σε τρεις συμπορευόμενες και αλληλοτροφοδοτούμενες συνιστώσες του όχλου: φανατικούς χούλιγκαν της κερκίδας, μέλη του φασιστικού “Δεξιού τομέα” με περιβραχιόνια και λοιπά διακριτικά και μέλη του τελευταίου και λοιπών εθνικιστικών ακροδεξιών ομάδων του “μαϊντάν”, που (αν και ένστολοι πλέον της “εθνοφρουράς” πραιτοριανών της χούντας του Κιέβου) είχαν εντολή για δράση στη συγκεκριμένη επιχείρηση με πολιτικά. Πολλοί ήταν επιδεικτικά οπλισμένοι, όχι μόνο με λοστούς, ρόπαλα, χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, μαχαίρια κ.ο.κ., αλλά και με πυροβόλα όπλα. Αρκετοί ήταν μεθυσμένοι ή/και υπό την επήρεια ψυχοτρόπων ουσιών. Υπό τα συνθήματα “Ζήτω η Ουκρανία”, “θάνατος στους εχθρούς” και “Σφάξτε τους Ρώσους (“Μοσκαλί”)” άρχισαν επίθεση σε σαφώς ολιγάριθμη άοπλη ομάδα αντιφασιστών διαδηλωτών που διεκδικούσαν την ομοσπονδοποίηση της Ουκρανίας και επισημοποίηση της ρωσικής γλώσσας.

Οι ένοπλοι ακροδεξιοί (περί τους 1500) ανάγκασαν τους άοπλους διαδηλωτές (λιγότερους από 500) να βρουν καταφύγιο στο κτίριο των συνδικάτων, έκαψαν και λεηλάτησαν τα αντίσκηνά τους και άρχισαν μεθοδικά να πυρπολούν το κτίριο με καταιγιισμό από βόμβες μολότοφ, πυροβολώντας όποιον επιχειρούσε να διαφύγει απ’ τους άνω ορόφους του φλεγόμενου κτηρίου, τσακίζοντας και εξευτελίζοντας δημόσια τους αιμόφυρτους τραυματίες που έπεφταν.

Λίγο πριν την επίθεση των ναζί, η αστυνομία -που αρχικά προσπάθησε να αποτρέψει τη σύγκρουση- παίρνει εντολή να απομακρυνθεί. Ενώ το πολυόροφο κτίριο καίγεται, όσοι επιβιώνουν πηδούν από τους επάνω ορόφους για να σωθούν με τους ένοπλους φασίστες να κάνουν σκοποβολή στα κορμιά τους, ή καταφεύγουν στην οροφή. Η πυροσβεστική υπηρεσία, παρεμποδίζεται από τους φασίστες εμπρηστές να προσεγγίσει το φλεγόμενο κτίριο, καθυστερεί επί πάνω από μισή

ώρα, ενώ όταν καταφθάνει, τα πρώτα πυροσβεστικά οχήματα δεν έχουν νερό στις αντλίες και σκάλες!

Οι όποιοι διασωθέντες (μεταξύ των οποίων πολλές γυναίκες, ανήλικοι και ηλικιωμένοι), αιμόφυρτοι και με πολλαπλά εγκαύματα και τραύματα, λιντσάρονται απ' το φασιστικό όχλο, προπηλακίζονται ανηλεώς μπροστά στις κάμερες και τελικά συλλαμβάνονται από τη "διακριτική" αστυνομία (πάνω από 130 διαδηλωτές), για να απαγγελθούν εναντίον τους διώξεις για "φόνο εκ προμελέτης", για υποκίνηση του εμπρησμού (ναι, κατηγορούνται οι ίδιοι ως υπεύθυνοι του εμπρησμού που τους έκαψε ζωντανούς) και επί εσχάτη προδοσία (καθ' ότι θεωρούνται ξενοκίνητοι πράκτορες αυτονομιστές)!

Ταυτόχρονα, 2.5.14, 4:30 ξημερώματα, ξεκινά ευρείας κλίμακας πολεμική επιχείρηση των πιστών στη χούντα του Κιέβου στρατιωτικών δυνάμεων εναντίον του εξεγερμένου λαού στη Νοτιοανατολική χώρα. Η επιχείρηση διεξάγεται με πραγματικά πυρά, με την εμπλοκή αεροπορίας, τεθωρακισμένων, αλεξιπτωτιστών, καταδρομών και πεζοπόρων τμημάτων. Σε ερωτηματολόγια που συμπληρώνουν οι άνδρες που συμμετέχουν στην "αντιτρομοκρατική" επιχείρηση, βασικό σημείο που καλούνται να συμπληρώσουν, είναι η ετοιμότητά τους να πυροβολούν γυναίκες!

Δύναμη κρούσης και εδώ – οι μεταμφιεσμένοι σε "εθνοφρουρά" φασίστες, με το προσφιλέστις στις φασιστικές εκατονταρχίες μελανοχιτώνων μαύρο χρώμα στολής...

Να ποιο είναι το αληθινό πρόσωπο του Ιμπεριαλισμού της εποχής, του Ευρωατλαντικού φασιστικού άξονα: καίει ζωντανούς (όπως έκανε 2.5.14 στο κτίριο των συνδικάτων της Οδησού) και εκτελεί μαζικά όποιους ανθίστανται (Σλαβιάνσκ, Κραματόρσκ Μαριούπολη, Λουγκάνσκ, Κωνσταντινόφκα και αλλού)!

Η συντριπτική πλειονότητα των άρθρων, ανταποκρίσεων και "αναλύσεων" των ασφυκτικά ελεγχόμενων ΜΜΕ της Εσπερίας (των ελληνικών φερεφώνων συμπεριλαμβανομένων) "φωτίζει" τα γεγονότα στο πνεύμα της γκεμπελικής απροκάλυπτης προπαγανδιστικής μηχανής του επιτιθέμενου Ευρωατλαντικού άξονα.

Τα ελεγχόμενα από τη χούντα ΜΜΕ μετατρέπουν τον εμπρησμό και τη σφαγή σε ζωντανό θέαμα, μεταδίδοντας συγχρόνως παραλήρημα θριάμβου από επιφανείς καθεστωτικούς πολιτικούς για το "εθνοσωτήριο" γεγονός! Ενδεικτικές αντιδράσεις πολιτικών παραγόντων που είδαν το φως της δημοσιότητας. Είναι ανατριχιαστικές.

Ο διορισμένος απ' τη χούντα κυβερνήτης της Οδησού χαρακτήρισε στο Facebook τις ενέργειες των φασιστών στην πόλη του "καθ' όλα νόμιμες"! Η προβεβλημένη βουλευτής Ειρήνη Φαριόν συνεχάρη δημοσίως τους εμπρηστές δολοφόνους, με την ευχή "οι διάβολοι να ψήνονται στην κόλαση"! Η Γιούλια Τιμοσένκο συνεχάρη δημοσίως τους εμπρηστές και σφαγείς της Οδησού. Η χούντα του Κιέβου χαρακτηρίζει τα γεγονότα "απόκρουση ένοπλης προβοκάτσιας της Μόσχας"!

Οι πρωταγωνιστές της σφαγής, αναρτούν μαγνητοσκοπημένα στιγμιότυπα της θηριωδίας τους, της βεβήλωσης απανθρακωμένων πτωμάτων και του πλιάτσικου στο διαδίκτυο με εθνικιστική υπερηφάνεια, διανθισμένα με ιαχές για αίμα και τιμή, για ευεργετική εθνοκάθαρση, "Ουκρανία στους Ουκρανούς", "φυσική επιλογή των ισχυρών" και κόλαση για τα "αλλοεθνή σκουλήκια, σκαθάρια και ερπετά"! ΗΠΑ και Ε.Ε. διακηρύσσουν ότι οι ενέργειες της εκλεκτής τους χούντας είναι δικαίωμα

και υποχρέωσή της...

Ποιοι πρωταγωνιστούν στο μαζικό έγκλημα; Ποιους χαιρετίζει ο “Δυτικός κόσμος” ως φορείς της νομιμότητας και του “κρατικού μονοπωλίου στη χρήση βίας”; Την εκεί “Χρυσή Αυγή” και τους ομοίους της. Οργανώσεις και άτομα που αποκάλυπτα υπερηφανεύονται ότι είναι συνεχιστές των ταγμάτων ασφαλείας της κατοχής, του Μπαντέρα και της μεραρχίας Βάφφεν SS «Γκαλιτσινά» (είχε συσταθεί τον Απρίλιο του 1943 με προσωπική οδηγία του Γκίμλερ). Η δράση της «Γκαλιτσινά» σε ευρείας κλίμακας εκκαθαριστικές επιχειρήσεις γενοκτονίας εναντίον ανταρτών και αμάχων στη Δ. Ουκρανία, στη Λευκορωσία, όσο και σε σειρά ευρωπαϊκών κρατών (στη Σλοβακία και τη Γιουγκοσλαβία) έχει καταδικαστεί και στις αποφάσεις της Δίκης της Νυρεμβέργης.

Αυτά δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά. Είναι συντονισμένες στρατηγικές επιλογές Ουάσιγκτον, Βρυξελλών και των εκλεκτών τους της χούντας του Κιέβου. Οι ίδιοι διεθνείς παράγοντες που εξόρκιζαν τον τελευταίο νόμιμο και άκρως ενδοτικό στις αξιώσεις τους πρόεδρο Γιανουκόβιτς να μη κάνει χρήση βίας εναντίον των χρηματοδοτούμενων και υποκινούμενων απ’ τους ίδιους ένοπλων διαδηλώσεων, τώρα οργανώνουν και προτρέπουν τέτοιες επιθέσεις, επικαλούμενοι το “κρατικό μονοπώλιο στην άσκηση βίας”.

Άλλωστε, η βοηθός του Υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ σε θέματα της Ευρώπης και της Ευρασίας Βικτώρια Νούλαντ δήλωσε με αποπλιστικό κυνισμό: “Οι ΗΠΑ επένδυσαν περίπου \$5 δις στην Ουκρανία από το 1991, από τότε που έγινε πάλι ανεξάρτητο κράτος μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Τα χρήματα αυτά δαπανήθηκαν για τη στήριξη των θελήσεων του ουκρανικού λαού που ζήτησε να έχει μια δυνατή δημοκρατική κυβέρνηση η οποία να εκπροσωπεί τα συμφέροντά του” (<http://www.briefingnews.gr/ros/item/94904-gia-to-praksiko>).

Ένα πράγμα σηματοδοτούν όλα αυτά: πρέπει να καταστεί σαφές στους ανά την υφήλιο υποτελείς της Νέας Τάξης, ότι **το μονοπώλιο της βίας ανήκει στον άξονα που προβάλλει αξιώσεις για παγκόσμια διακυβέρνηση και στις μαριονέτες του.** Οι λαοί πρέπει να αντιληφθούν, ότι στην παραμικρή αντίθεσή τους στο καθεστώς αποικιοποίησης, λιτότητας ΔΝΤ – Ε.Ε., σε κάθε διεκδίκηση ανεξαρτησίας και λαϊκής κυριαρχίας, θα συνθλιβούν παραδειγματικά από τη διακρατική “σιδερένια φτέρνα”. Η επιβολή καθεστώτος “ελεγχόμενου (;) χάους”, το “διαίρει και βασίλευε”, είναι μονόδρομος για τη διατήρηση, παράταση και εδραίωση της κυριαρχίας του άξονα της εποχής.

Οι επιλογές αυτές δεν εκφράζονται μόνο με τις κυρώσεις κατά της Ρωσίας και των αντιφρονούντων της χούντας του Κιέβου. Το ΝΑΤΟ και η Κοινοβουλευτική συνέλευση του (Ρήγα 5.4.14) αποφασίζει σε πολεμικό κλίμα κατάπαυση κάθε συνεργασίας με τη Ρωσία και το Συμβούλιο της Ομοσπονδίας της (αλήθεια, έκαναν απολογισμό ενώπιον των ψηφοφόρων τους για τη στάση που τήρησαν εκεί οι Έλληνες βουλευτές, επικεφαλής της αντιπροσωπίας των οποίων είναι ο κ. Ε. Στυλιανίδης;).

Το Συμβούλιο Εξωτερικών Υποθέσεων της ΕΕ έλαβε σχετικές αποφάσεις ([Decision 2014/145/CFSP](#)). Τι έχει να δηλώσει στον ελληνικό λαό επ’ αυτού ο κ. ο Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης και Υπουργός Εξωτερικών, Ευάγγελος Βενιζέλος;

Παρόμοιες ήταν και οι αποφάσεις των υπουργών Άμυνας της ΕΕ (15.4.14), υπό την

προεδρία της Υπατης Εκπροσώπου Catherine Ashton ως επικεφαλής του Μηχανισμού, παρόντος του Γενικού Γραμματέα του NATO Anders Fogh Rasmussen. Τι έχει να δηλώσει στον ελληνικό λαό επ' αυτού ο “υπέρμαχος της Ελληνορωσικής φιλίας” Υπουργός Άμυνας κ. Δ. Αβραμόπουλος;

Η γενική κατεύθυνση έχει διατρανωθεί και σε επίπεδο κορυφής της ΕΕ (βλ. συνόδους κορυφής για την ουκρανική κρίση 6.3.14, 10.4.14, βλ. και ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ. Βρυξέλλες, 6 Μαρτίου 2014. Δήλωση των αρχηγών κρατών και κυβερνήσεων για την Ουκρανία), στη Σύνοδο κορυφής ΕΕ – ΗΠΑ στις Βρυξέλλες (26.3.14) και αλλού.

Τι να πει κανείς και για το “Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με την ρωσική πίεση επί των χωρών της Ανατολικής Εταιρικής Σχέσης και ιδιαίτερα την αποσταθεροποίηση της ανατολικής Ουκρανίας” ([2014/2699\(RSP\)](#); Άθλιο και το ψήφισμα του Συμβουλίου της Ευρώπης. Εξ ίσου απαράδεκτη η στάση της Ελληνικής αντιπροσωπίας στην Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης υπό την κα Ν. Μπακογιάννη.

Που διαφοροποιήθηκαν άραγε κατά το ελάχιστο οι τροϊκανοί ταγοί της χώρας βάσει των “εθνικών συμφερόντων” που δήθεν πρεσβεύουν; Τι έχουν να πουν στο αφελές ποίμνιό τους ο κ. Πρωθυπουργός και οι περί αυτόν “υπερπατριώτες”, οι ιδιοκτήτες, και κληρονόμοι της (πιο ακροδεξιός από ποτέ) πολυκατοικίας για τον πόλεμο που διεξάγουν ομοθυμαδόν εντός του Ευρωατλαντικού άξονα εναντίον των “ομοδόξων”, των “Ρώσων αδελφών μας” (εξεγερμένων της Ουκρανίας και Ρ.Ο.); Τους επιτρέπει άραγε η “χριστιανική” τους συνείδηση (κατανυκτική κατά τα λοιπά αναφορικά με τους αγίους τρεις παίδας τους εν καμίνω της Παλαιάς Διαθήκης και τους αγίους τεσσαράκοντα που μαρτύρησαν στη λίμνη της Σεβαστείας σε κάμινο πυρός...) αυτή τη συνενοχή στη στυγερή δολοφονία των τεσσαράκοντα έξι νεομαρτύρων στη σημερινή κάμινο πυρός της Οδησού; Απολύτως τίποτε, μιας και τόσο η εκεί φασιστική γενοκτονία, όσο και ο εδώ εξανδραποδισμός του λαού με τα μνημόνια και τις δανειακές συμβάσεις, εγγράφονται ακριβώς στις ίδιες στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου που υπηρετούν πιστά!

Επιεικώς φαιδρή είναι η στάση ίσων αποστάσεων [\[1\]](#), όπως αυτή που εξέφρασαν η *Ευρωπαϊκή Ενωτική Αριστερά* και ο *ΣΥΡΙΖΑ* δια του κ. Δ. Παπαδημούλη: «... Σκοπός μας δεν είναι να ασκήσουμε επιρροή στη χώρα με τον τρόπο που προσπαθούν να το κάνουν η Ρωσία, οι Ηνωμένες Πολιτείες και η ΕΕ. Είμαστε αντίθετοι στη χρήση βίας και από την κυβέρνηση και από τους διαδηλωτές... Αν θέλουμε να συμβάλουμε θετικά, πρέπει να είμαστε έντιμοι διαμεσολαβητές. Θα πρέπει να διεκδικήσουμε μια πολιτική λύση σύμφωνη με τη δημοκρατία και τις αξίες του Συμβουλίου της Ευρώπης. Πρέπει να διασφαλίσουμε ότι οι άνθρωποι δεν καταφεύγουν στη βία, είτε μιλάμε για την αστυνομία είτε για τους διαδηλωτές. Όποια και αν είναι η προέλευση της βίας, είναι κατακριτέα...»!

Εξ' ίσου φαιδρή ήταν και η επιλεκτική φραστική σπουδή κάποιων “εθναμυντόρων” για τη φασιστική απαγόρευση όχι όλων των γλωσσών πλην ουκρανικής, αλλά αποκλειστικά της ελληνικής!...

Η όποια (παθητική ή ενεργητική) συνέργεια πολιτικών δυνάμεων και προσώπων στο φασιστικό έγκλημα είναι επιπλέον επιβαρυντική. Θα έλθει η στιγμή να λογοδοτήσουν ενώπιον του λαού. Η ατιμωρησία δεν κρατάει αιώνια.

Στοιχειώδης εξέταση των θεσμικών και εξωθεσμικών δομικών στοιχείων της Ε.Ε. πείθει ότι τα παραπάνω δεν είναι τυχαίες εκτροπές δήθεν “ακραίων νεοφιλελευθέρων” τύπου Μέρκελ και Σόιμπλε. Είναι στρατηγικές επιλογές της ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης των Ευρωατλαντικών δομών. Κάθε αυταπάτη (;) περί δυνατότητας μεταρρύθμισης αυτών των δομών είναι επικίνδυνα παρελκυστική, είναι καταστροφική για το κίνημα.

Να ποιο είναι λοιπόν το αληθινό πρόσωπο του Ιμπεριαλισμού της εποχής, του Ευρωατλαντικού φασιστικού άξονα: καίει ζωντανούς (όπως έκανε 2.5.14 στο κτίριο των συνδικάτων της Οδησού) και εκτελεί μαζικά όποιους ανθίστανται (Σλαβιάνσκ, Κραματόρσκ Μαριούπολη, Λουγκάνσκ, Κωνσταντινόφκα και αλλού) με όρους γενοκτονίας! Το “ελληνικό” τροϊκανό καθεστώς και οι καθ’ ημάς φανατικοί “ευρωπαϊστές” γίνονται σήμερα συνένοχοι στο έγκλημα.

Η Ουκρανική “Χρυσή Αυγή” (ο Δεξιός τομέας και τα ποικίλης “σοβαρότητας” παρακλάδια του), έχει κυβερνητικές, αστυνομικές και στρατιωτικές θέσεις-κλειδιά, με τις ευλογίες ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ, ΟΑΣΕ και λοιπών ευαγών ιδρυμάτων.

Οι φασίστες ντύνονται “Εθνοφρουροί”, εκπαιδεύονται ταχύρρυθμα, εξοπλίζονται και εξαπολύονται κατά των αντιφρονούντων του άξονα.

Αλλοδαποί και ντόπιοι μισθοφόροι της *Blackwater* και των θυγατρικών παραφυάδων της, χωρίς διακριτικά, αναλαμβάνουν τη βρώμικη δουλειά μαζί με τις φασιστικές εκατονταρχίες. “Ολιγάρχες” διορισμένοι από τη χούντα του Κιέβου ως κυβερνήτες στις εξεγερμένες περιφέρειες, προκηρύσσουν έναντι 10.000 δολ. ΗΠΑ κάθε κεφάλι Ρώσου-αυτονομιστή. Φασιστικές διακρατικές, κρατικές και παρακρατικές δομές λειτουργούν απροκάλυπτα σε αγαστή συνεργασία.

Το λαϊκό κίνημα στην Ανατολική Ουκρανία αποκτά όλο και πιο σαφή ταξικά χαρακτηριστικά, έκδηλα στη συγκλονιστική επιστολή των ανθρακωρύχων του Ντονμπάς, που γράφουν απευθυνόμενοι στους ανθρακωρύχους της ΕΕ:

«Η τελευταία απόφαση του Λονδίνου και του Βερολίνου για την επαναλειτουργία 60 ανθρακωρυχείων της Αγγλίας και των ορυχείων της περιοχής Ρουρ, έβαλε σε ημερησία διάταξη το ζήτημα της ύπαρξης των ανθρακωρυχείων και των μεταλλουργικών εργοστασίων της Ουκρανίας και της λεκάνης της Σιλεσίας στην Πολωνία. Το Λονδίνο και το Βερολίνο δεν θέλουν ανταγωνιστές.

Η τωρινή κυβέρνηση της Ουκρανίας εκτελώντας εντολές της Ε.Ε., εξαγορασμένη με το ποσό των 100 εκατομμυρίων δολαρίων, προσπαθεί με κάθε τίμημα να συντρίψει τον πληθυσμό της ανατολικής Ουκρανίας με σκοπό να εγκαταστήσει στο Ντονμπάς ένα σκληρό αστυνομικό καθεστώς, το οποίο θα βοηθήσει το Κίεβο να προχωρήσει στο κλείσιμο των ανθρακωρυχείων, όπως δήλωσε ο Γιατσενιούκ στις 26 Μαρτίου του 2014.

Έτσι λοιπόν, η λεγόμενη “αντιτρομοκρατική επιχείρηση” ενάντια στους “τρομοκράτες” και “υπερασπιστές” της ανατολικής Ουκρανίας, από τις ειδικές δυνάμεις “Ωμέγα”, “Ιαγουάρος”, “Πάνθηρας”, του στρατού και της εθνικής φρουράς, είναι μια προετοιμασία των μελλοντικών δράσεων ενάντια σε σας, ανθρακωρύχοι της δυτικής Ουκρανίας και της Σιλεσίας. Τα ανθρακωρυχεία σας παίρνουν σειρά για αφανισμό.

Μόλις συντρίψουν εμάς, τους ανθρακωρύχους του Ντονμπάς, θα τιμωρήσουν εσάς,

ανθρακωρύχοι της δυτικής Ουκρανίας και της Σιλεσίας. Ειδικά για τον πόλεμο εναντίον σας, ανθρακωρύχοι της Σιλεσίας, η κυβέρνηση της Πολωνίας ζητά την εγκαθίδρυση διεθνών στρατιωτικών δυνάμεων στο έδαφος της Πολωνίας.

Έτσι όπως έχει διαμορφωθεί η κατάσταση, εμείς, οι ανθρακωρύχοι του Ντονμπάς, απευθυνόμαστε σε σας, τους ανθρακωρύχους της δυτικής Ουκρανίας και τους ανθρακωρύχους της Σιλεσίας με μία πρόταση: να ενώσουμε τις προσπάθειες στον αγώνα ενάντια στα εγκληματικά σχέδια της τωρινής κυβέρνησης της Ουκρανίας και της Πολωνίας να κλείσουν τα ανθρακωρυχεία του Ντονμπάς, του Τσερβονογκράντ, της Σιλεσίας, και να ρίξουν εμάς, τις οικογένειές μας και τα παιδιά μας στην ανυπαρξία για χάρη της ηγεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Πολλά εξαρτώνται σ' αυτόν τον εν εξελίξει πόλεμο από τη στάση της Ρωσίας και των υπολοίπων χωρών του υπό διαμόρφωση πόλου των BRICS (μαζί με Βραζιλία, Ινδίες, Κίνα, Νότιο Αφρική, άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής) και από τις προοπτικές ολοκληρώσεων που μπορούν αυτές να πρεσβεύουν. Άλλωστε, η "ουκρανική κρίση" συνιστά κατ' εξοχήν εκδήλωση σύγκρουσης συμφερόντων, αναφορικά με τις προοπτικές της εναλλακτικής ολοκλήρωσης που πρεσβεύει η Τελωνειακή Ένωση (αρχικά Ρωσίας, Λευκορωσίας και Καζακστάν) έναντι των Ευρωπαϊκών δομών.

Η σχετική ανάκαμψη της κεφαλαιοκρατικής πλέον Ρωσίας, με τη διεκδίκηση εκ μέρους της διεθνούς ρόλου "ισχυρού παίκτη", σε συντονισμό με τις χώρες BRICS, συνιστά απειλή για τον Ευρωπαϊκό άξονα, που έπρεπε να αντιμετωπιστεί όσο αποφασιστικά γίνεται. Το γεγονός ότι πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτόν τον υπό διαμόρφωση πόλο διαδραματίζουν οι χώρες που γνώρισαν τις μεγαλύτερες πρώιμες σοσιαλιστικές επαναστάσεις του 20ου αι., προσδίδει ιδιότυπα χαρακτηριστικά σε αυτόν τον πόλο.

Ωστόσο, δεν πρέπει να καλλιεργούνται αυταπάτες. Η σημερινή κεφαλαιοκρατική Ρωσία (παρά το γεγονός ότι καμία αντεπανάσταση δεν μπορεί να ανατρέψει ολοσχερώς τις κατακτήσεις μιας γνήσιας επανάστασης), δεν είναι η Σοβιετική Ένωση. Η νεοπαγής αστική τάξη της, με αντικρουόμενα συμφέροντα, είναι καταδικασμένη να κινείται σε ένα πλέγμα διεθνών και εσωτερικών αντιφάσεων. Ως κεφαλαιοκρατική δύναμη, είναι υποχρεωμένη να παίζει με τους όρους της ιμπεριαλιστικής παγκοσμιοποίησης. Ως αναδυόμενη κεφαλαιοκρατική δύναμη, είναι υποχρεωμένη να στρέφεται κατά των στρατηγικών επιλογών των παραδοσιακών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, κληροδοτημάτων του 20ου αι., να ενισχύει χώρες και περιφέρειες με ισχυρά αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά. Σε αυτό το πλαίσιο προβαίνει σε στρατηγική συνεργασία, όχι μόνο με την Κίνα, αλλά και με τη Βενεζουέλα, τη Βολιβία, τη Βραζιλία κ.ο.κ., διαγράφει το χρέος της Κούβας, ανανεώνει τις σχέσεις με το Βιετνάμ κ.ο.κ.

Η Μόσχα, μετά την ακαριαία απόκρουση του τυχοδιωκτισμού της αμερικανοκίνητης Γεωργίας το 2008, τη σθεναρή πολιτική-διπλωματική στάση της έναντι της Συρίας και τη διοργάνωση των Χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων στο Σότσι, βρέθηκε μπροστά σε μια θανατηφόρο απειλή, με την ωμή προσπάθεια προσάρτησης του συνόλου της Ουκρανίας στο Ευρωπαϊκό άρμα, με το ένοπλο πραξικόπημα και τη χούντα του Κιέβου.

Η προσπάθεια αυτή συνιστά σαφή επιθετική πράξη στον εν εξελίξει Γ' θερμό Ιμπεριαλιστικό Παγκόσμιο Πόλεμο. Με συντονισμένες καίριες κινήσεις (χωρίς να

κινητοποιήσει πρακτικά άλλες δυνάμεις από αυτές που προέβλεπαν οι συμβατικές της υποχρεώσεις για το Ναύσταθμο του Ευξείνου Πόντου), στη βάση της λαϊκής ετυμηγορίας, κατόρθωσε την επανένωση με την Κριμαία, χωρίς ούτε έναν πυροβολισμό. Σηματοδότησε έτσι την έναρξη μιας εποχής, όπου η παθητική αποδοχή εκ μέρους της τετελεσμένων μοναδικής εναπομείνας υπερδύναμης και των δορυφόρων της έχει παρέλθει.

Όσο κι αν προσπαθεί η προπαγάνδα να αντιστρέψει τα γεγονότα, οι κινήσεις της Μόσχας είναι κατ' ουσία αμυντικές. Νατοϊκές βάσεις στη μεθόριό της με την Ουκρανία (που ως κρατική υπόσταση ήταν γέννημα της ΕΣΣΔ), σημαίνουν σε στρατιωτικούς τεχνικούς όρους πτήση ενός λεπτού βαλλιστικών πυραύλων για να διανύσουν απόσταση 500 χιλιομέτρων ως τη Μόσχα. Στη συνέχεια τα πράγματα περιπλέκονται.

Μήπως η Μόσχα αρκείται στην επιτυχή επανένωση της στρατηγικής σημασίας Κριμαϊκής χερσονήσου; Αντέχει οικονομικά και στρατιωτικά σήμερα το ενδεχόμενο εμπλοκής σε ευρείας κλίμακας σύρραξη; Είναι άραγε έτοιμο το καθεστώς της Μόσχας (οι εκεί ολιγάρχες και οι πολιτικοί τους υπάλληλοι) να δεχτεί τον ιό ενός εξεγερτικού εργατικού απελευθερωτικού κινήματος "ομογενών" της εγγύς αλλοδαπής, ή θα επιτρέψει τη σφαγή των εξεγερμένων, με ανακούφιση συνοδευόμενη από κροκοδείλια "ανθρωπιστικά" δάκρυα;

Η συμφωνία της Γενεύης και οι έμμεσες προτροπές για μετανάστευση διωκόμενων από τη χούντα του Κιέβου Ρώσων (ιδιαίτερα υψηλού επιπέδου στελεχών της εξαιρετικά πολύτιμης για το Στρατιωτικό – Βιομηχανικό σύμπλεγμά της βιομηχανίας της Ανατολικής Ουκρανίας) είναι ενδείξεις που συνηγορούν υπέρ της πιθανότητας αυτού του τραγικού σεναρίου. Υπέρ αυτού του σεναρίου συνηγορεί και η απροθυμία της Μόσχας να προβεί σε κινήσεις που θα επιβεβαίωναν το ρόλο της επιθετικής κατακτητικής δύναμης που της προσάπτει η Δυτική προπαγάνδα.

Η "εθνική ενότητα" γύρω από την κυβέρνηση Πούτιν και η αναβάθμιση του κύρους της Ρωσίας λόγω συγκυρίας, εμπεριέχει ένα στοιχείο εξαιρετικά γόνιμο, η διαχείριση του οποίου είναι άγνωστο αν είναι εφικτή για το σημερινό Κρεμλίνο. Η συγκυρία έχει αναδείξει στο προσκήνιο και έχει επικαιροποιήσει ένα πνεύμα αντιφασισμού, με ρίζες στην υπέρτατη θυσία του σοβιετικού λαού κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (27 εκατομμύρια νεκροί). Όποια πολιτική και ιδεολογική δύναμη επιτύχει να διευρύνει και να εμβαθύνει αυτό τον αντιφασισμό, αναδεικνύοντας ότι ο φασισμός είναι ακριβώς η έκφραση των πλέον επιθετικών δυνάμεων του κεφαλαίου, θα επιτύχει σημαντική καμπή στη συνείδηση των λαών της Ρωσίας και όχι μόνο...

Το σενάριο της διακρατικής χούντας του άξονα εμπεδώνεται στην Ουκρανία για να εκλάβει γενικευμένη μορφή σε κάθε "αδύναμο κρίκο". Είναι σαφές ότι παρόμοιο σενάριο έχει εκπονηθεί και για την ίδια τη Ρωσία, βρίσκοντας έδαφος στις αντιθέσεις της νεοπαγούς αστικής τάξης και στην πολιτική τους έκφραση. Η εφαρμογή του πήρε κάποια αναστολή λόγω των χειρισμών Πούτιν στην Κριμαία. Ήδη γίνεται λόγος δημόσια για την ανάγκη εκκαθάρισης της εδραιωμένης στη Ρωσία "πέμπτης φάλαγγας", ακόμα και μέσα στην κυβέρνηση.

Οι κάτοικοι του Ντονιέσκ (κατά βάση εργατική τάξη βαριάς βιομηχανίας, μηχανοκατασκευών, αεροδιαστημικής, ανθρακωρύχοι, μεταλλωρύχοι κ.ο.κ.) έχουν ανακηρύξει με την ένοπλη εξέγερσή τους **Λαϊκή Δημοκρατία**, και στρέφονται κατά

“ολιγαρχών”, ΗΠΑ, ΝΑΤΟ & ΕΕ.

Που είναι ο διεθνισμός της απανταχού αριστεράς των σαλονιών, των τελετουργικών ακτιβισμών και του καθεστωτικού καθωσπρεπισμού; Ακόμα κι αν η θεωρητική τους ένδεια τυφλώνει, λησμόνησαν άραγε την ιστορία (η Φασιστική επίθεση-εισβολή του τότε άξονα στην Ισπανία, ο πολιτικός – “εμφύλιος” – πόλεμος και η επέμβαση ιταλογερμανικών ορδών το 1936, ήταν πράξη του Β’ Παγκοσμίου Ιμπεριαλιστικού Πολέμου).

Οι φασιστικού τύπου πολεμικές επιχειρήσεις του Ευρωατλαντικού άξονα στην Ουκρανία δεν είναι εξαίρεση “λύσεων”, αλλά ο κανόνας που επιφυλάσσεται σε κάθε ανάλογη περίπτωση. Είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την αποικιοποίηση και άλλων “ασθενών κρίκων”, όπως είναι οι χώρες της περιφέρειας της ευρωζώνης και της Ε.Ε., και πρωτίστως της Ελλάδας. Γι’ αυτό και ο λαός, σε αντίθεση με δογματικά αγκυλωμένα σχήματα, κατανοεί ότι **σήμερα βρίσκονται στο στόχαστρο του άξονα οι Ρώσοι-ρωσόφωνοι της Ουκρανίας, αύριο εμείς και πολλοί άλλοι.**

Εδώ αποκαλύπτεται και η δήθεν “αντισυστημικότητα” του φασισμού των ημερών μας, η προπαγάνδα του οποίου προσπαθεί να αξιοποιήσει σε εθνικιστική βάση τα εν πολλοίς παραδοσιακά *αυθόρμητα πλειοψηφικά αισθήματα αλληλεγγύης του ελληνικού λαού προς το ρωσικό.* Η προπαγάνδα αυτή ενισχύεται και από εκείνο τον τύπο αριστεράς, που προσφέρει το αίσθημα εθνικής ταπείνωσης λαών “ασθενών κρίκων” βορά στους κατ’ επάγγελμα πατριδοκάπηλους και φασίστες. Η αριστερά αυτή, αντί να προσδώσει σε αυτά τα αισθήματα αλληλεγγύης αυθεντικό διεθνιστικό και ταξικό περιεχόμενο, τα εκχωρεί εργολαβικά στον εθνικισμό και στο φασισμό...

Οι όποιες τακτικές συμμαχίες στον αγώνα του επαναστατικού κινήματος, το κατά περίπτωση στρατηγικό τους βάθος, έχουν σημασία σε συνάρτηση με τη σύνδεσή τους με την επαναστατική προοπτική ενοποίησης της ανθρωπότητας.

Το δικαίωμα των λαών για αυτοδιάθεση οφείλουμε να το κατανοούμε στη βάση της αντίληψης και της γόνιμης ανάπτυξης της λενινιστικής παράδοσης, στη βάση της επιστημονικής διάγνωσης του σύγχρονου σταδίου της παγκόσμιας κεφαλαιοκρατίας, των αντιθέσεων, των κινητηρίων κοινωνικών, οικονομικών δυνάμεων και των πολιτικών τους εκφάνσεων (των στρατιωτικών συμπεριλαμβανομένων, ιδιαίτερα σε συνθήκες πολέμου).

Στο βαθμό που μια σύγκρουση έχει χαρακτηριστικά επίθεσης, κατάκτησης, αποικιοποίησης κ.ο.κ., τα εξεγειρόμενα εναντίον της ιμπεριαλιστικής αποικιοποίησης κινήματα (λαϊκά, δημοκρατικά, εθνικοαπελευθερωτικά κ.ο.κ.), είναι εκ των πραγμάτων φυσικοί σύμμαχοι του επαναστατικού διεθνιστικού κινήματος.

Ακόμα και εάν τίθεται ως ζήτημα διεκδίκησης μια διεθνής συνεργασία σε ισότιμη και όχι σε ληστρική-αποικιοκρατική βάση, αυτό λειτουργεί σε συνθήκες παγκόσμιας δομικής κρίσης και ιμπεριαλιστικής σύρραξης υπέρ της υπονόμευσης της κυριαρχίας των πλέον επιθετικών δυνάμεων του κεφαλαίου, άρα, προς όφελος της επαναστατικής προοπτικής. Πολλώ μάλλον δε, όταν υπάρχει σαφής αντιιμπεριαλιστικός και αντιφασιστικός προσανατολισμός.

Το επαναστατικό κίνημα που τηρεί “ίσες αποστάσεις” στις μείζονες κλίμακες

συγκρούσεις, εκ των πραγμάτων συντάσσεται με τους ισχυρότερους επιθετικούς κύκλους του κεφαλαίου, προσφέροντας με τη σύγχυση που καλλιεργεί ανεκτίμητη υπηρεσία στην άρχουσα τάξη. Το κίνημα δεν μπορεί να αγνοεί τα παραδοσιακά και αυθόρμητα αισθήματα αλληλεγγύης ενός λαού προς κάποιον άλλο.

Ωστόσο, δεν μπορεί και να περιορίζεται σε αυτά, χωρίς θεωρία και στρατηγική, χωρίς να τα συνδέει με τη διεθνιστική επαναστατική προοπτική ενοποίησης της ανθρωπότητας. Δεν υπάρχει πουθενά “καθαρό” δίπολο κεφαλαίου – εργασίας. Σε κάθε κοινωνική σύγκρουση, σε κάθε κρίση και πόλεμο μεγάλης κλίμακας, οι ταξικές αντιθέσεις περιπλέκονται με πληθώρα ιστορικών και πολιτισμικών κληροδοτημάτων, στη βάση των οποίων εδράζεται εν πολλοίς και η ανισομέρεια των δυνάμεων του κεφαλαίου σε περιφερειακή και διεθνή κλίμακα. Προσλαμβάνει ποικίλα εθνικά, εθνοτικά, θρησκευτικά κ.ο.κ. χαρακτηριστικά και γεωπολιτικές εκφάνσεις, που απαιτούν εναργή επιστημονική ανάλυση, πέρα από αφηρημένα σχήματα και δογματικά στερεότυπα.

Η γεωστρατηγική “φιλοσοφία” του ιμπεριαλισμού των τελευταίων δεκαετιών (σε έργα τύπου “σύγκρουσης των πολιτισμών” του Σ. Χάντικτον ή “μεγάλης σκακιέρας” του Ζ. Μπζεζίνσκι) και η εμμονή στη χάραξη των συγκρουσιακών ζωνών των μελλοντικών παγκόσμιων συρράξεων, ακριβώς στη γραμμή που οριοθετείται στην Ουκρανία και κατατείνει στα Βαλκάνια, δεν είναι τυχαία. Ούτε και η σημασία των γεωγραφικών, ιστορικών και πολιτισμικών παραγόντων ταυτότητας πληθυσμών.

Ωστόσο, το επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί να περιορίζεται στην αστική γεωπολιτική-γεωστρατηγική σκοπιά, για την οποία τα μόνα κοινωνικά υποκείμενα είναι τα “αταξικά” και εν πολλοίς ανιστορικά θεωρούμενα κρατικά και διακρατικά μορφώματα, δηλαδή οι εκάστοτε κυρίαρχες ελίτ ενός αενάως συγκρουσιακού μεν, πλην όμως βιώσιμου καπιταλισμού.

Ρώσοι είναι οι εργάτες του Ντονιέσκ, που με την ένοπλη εξέγερσή τους διακήρυξαν την ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας τους στα Νοτιοανατολικά της Ουκρανίας και μάχονται ηρωικά κατά του Ευρωατλαντικού εισβολέα και των τοπικών του οργάνων, κατά της φασιστικής χούντας του Κιέβου. Ακόμα και αν δεν έχουν αντίστοιχο επαναστατικό πολιτικό υποκείμενο (και ποιος έχει σήμερα, ώστε να τους διδάσκει αφ’ υψηλού;). Ακόμα κι αν δεν έχουν σαφείς προγραμματικούς στόχους, ακόμα και αν δίπλα στα κόκκινα λάβαρα με το σφυροδρέπανο, στο ίδιο οδόφραγμα υψώνεται η “τρικολόρε” σημαία της σημερινής Ρωσίας (κληροδοτήμα της τσαρικής), ενώ στην τσέπη υπάρχει εικόνισμα αγίου (όπως στο πτώμα του αντιφασίστα διαδηλωτή που κάηκε ζωντανός στην Οδησό).

Ρώσοι είναι και οι εκπρόσωποι της χρηματιστικής ολιγαρχίας, που πλούτισαν στη βάση της ληστρικής συσσώρευσης-εκποίησης του πλούτου που έχει παραχθεί απ’ τον ηρωικό αγώνα, τον ιδρώτα και το αίμα του σοβιετικού λαού, αλλά εδράζονται σε διαφορετικού τύπου επιχειρηματικές δραστηριότητες (εξαγωγή πρώτων υλών και ενέργειας, χρηματοπιστωτικό τομέα, βιομηχανία, στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα κ.ο.κ.), με διαφορετικούς βαθμούς δραστηριοποίησης στο παγκόσμιο κεφαλαιοκρατικό σύστημα).

Ρώσοι είναι και οι “αδελφοί” του Δεξιού τομέα, οι νοσταλγοί του συνεργάτη των ναζί στρατηγού Βλάσοφ, οι μοναρχικοί επίδοξοι αποικιοκράτες ρατσιστές που επιδιώκουν εθνοκαθάρσεις στην πλέον πολυεθνική ομοσπονδία του κόσμου (πάνω από 130 λαοί και εθνότητες βρίσκονται στη σύνθεση της Ρωσικής Ομοσπονδίας),

με τα σατανιστικά, παγανιστικά ή “ορθόδοξα” παρακλάδια τους.

Συνεπώς, δεν είναι όλοι οι Ρώσοι “αδέλφια μας” άνευ όρων. Όπως δεν είναι και όλοι οι Έλληνες. Ούτε είναι δεδομένη η περαιτέρω στάση της ρωσικής κοινωνίας και των λοιπών BRICS. Όλα είναι υπό διακύβευση στον παγκόσμιο ανταγωνισμό.

Η χούντα και η ιμπεριαλιστική επέμβαση στην Ουκρανία, παρουσιάζει -τηρουμένων των αναλογιών- εκπληκτικές ομοιότητες με το Δεκέμβρη του 1944 στην Ελλάδα. Εδώ, το επαναστατικό κίνημα οφείλει να αποκαλύψει τη γύμνια και την υποκριτική-δημαγωγική αθλιότητα του χρυσαύγουλου φασισμού, που επιχειρεί ανενδοίαστα να καπηλευθεί μονοπωλιακά τα αισθήματα αλληλεγγύης προς το ρωσικό λαό.

Ο φασισμός είναι εξ ορισμού ο πλέον συνεπής ακραίος αντικομμουνισμός, η πλέον αποκάλυπτη πολεμική μορφή της αντεπανάστασης.

Μπορούν αυτά τα μορφώματα να είναι αλληλέγγυα με τους εξεγερμένους της Λαϊκής Δημοκρατίας του Ντονμπάς; Αυτοί που υπερηφανεύονται ότι είναι οι “νικητές στο Γράμμο και στο Βίτσι”, οι θαυμαστές του Χίτλερ και του ναζισμού, οι συνεχιστές του έργου των γερμανοτσολιάδων και των ταγμάτων ασφαλείας, αυτών που έσφαζαν χιλιάδες, αποκαλώντας τους αντιφασίστες “ανθέλληνες”, “Ρώσους” και “όργανα της Μόσχας”, οι θαυμαστές της Αμερικανοκίνητης χούντας της επταετίας (η βάρβαρη ασφάλεια της οποίας συνελάμβανε ανθρώπους στη βιβλιοθήκη των οποίων έβρισκε έργα του Ντοστογιέφσκι και του Τολστόι!), μας προέκυψαν εσχάτως και “ρωσόφιλοι” αλληλέγγυοι;!

Τολμούν αυτοί να δηλώνουν δήθεν αλληλέγγυοι προς το λαό που συνέτριψε με τον ηρωισμό του το 75% των δυνάμεων του τότε φασιστικού άξονα, με εκατόμβες νεκρών στον αντιφασιστικό αγώνα; Νομίζουν ότι ο ελληνικός λαός και η διεθνής κοινότητα έχουν μνήμη χρυσόψαρου; Αιδώς Αργείοι!

Το χειρότερο είναι ότι υπάρχουν σημαντικές δυνάμεις της χρεοκοπημένης αριστεράς, που ευνοούν με την αμηχανία και την αφωνία τους αυτή τη μαζική προπαγανδιστική απάτη του καθ’ ημάς φασισμού.

Όπως έχει αποδείξει η ιστορική εμπειρία στην Ελλάδα και Διεθνώς, όπως αποδεικνύει και το παράδειγμα της σημερινής Ουκρανίας, ο φασισμός δεν είναι “αταξικό” φαινόμενο, υπεράνω δεξιών και αριστερών κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων. ***Ο φασισμός (παρ’ όλες τις επιμέρους ιστορικές ιδιαιτερότητές του) ήταν, είναι και θα είναι ακροδεξιός, η πιο βάρβαρη και αδίστακτη δύναμη κρούσης των πλέον επιθετικών κύκλων του κεφαλαίου.*** Αυτό οφείλουμε να το λαμβάνουμε υπ’ όψιν ιδιαίτερα σήμερα, όπου, λόγω του διεθνοποιημένου εν πολλοίς χαρακτήρα των κεφαλαιοκρατικών σχέσεων παραγωγής, είναι ανέφικτη η αναβίωση σε καθαρή μορφή φασιστικού μοντέλου κρατικομονοπωλιακής ρύθμισης του 20ου αι., με στρατιωτικοποίηση της οικονομίας και της κοινωνίας σε εθνική βάση, ιδιαίτερα σε χώρες με μέσο επίπεδο ανάπτυξης, όπως η Ελλάδα.

Ο σημερινός φασισμός, όπως δείχνει και ο Ευρωατλαντικός άξονας, έχει νομοτελώς χαρακτηριστικά βίαιης διακρατικομονοπωλιακής επιβολής με παγκόσμιες αξιώσεις.

Σε συνθήκες ανισομέρειας και ιμπεριαλιστικού πολέμου αποκτά ιδιαίτερη σημασία

η κλιμάκωση του πατριωτικού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα, της διεκδίκησης λαϊκής κυριαρχίας σε διεθνιστική και επαναστατική κατεύθυνση. **Μόνο συνδεδεμένος οργανικά με την πάλη για λαϊκή κυριαρχία στον «ασθενή κρίκο» μπορεί να έχει προοπτική ο ταξικός διεθνιστικός αγώνας.** Ο αγώνας αυτός, οργανωμένος σε μετωπική προγραμματική βάση, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο καλείται να αντιπαλέψει “εκδοχές τερατωδών μορφών επιθετικού κοσμοπολιτισμού και σοβινισμού, τύπου «ευρωπαϊκού (Ε.Ε.) φασισμού» ή/και φασισμού του πυρήνα της Ευρωζώνης ή/και της Ε.Ε. έναντι της περιφέρειας είτε/και άλλων ολοκληρώσεων και πόλων-συνασπισμών.

Εδώ γίνεται καταφανής η εγκληματική ευθύνη ορισμένου τύπου εκφυλιστικής αριστεράς, που συνέβαλλε μακροχρόνια στην υποκατάσταση του επαναστατικού προλεταριακού διεθνισμού με τον ευρωκεντρικό κοσμοπολιτισμό, δηλαδή, με την ιδεολογία του πλέον επιθετικού κεφαλαίου της Ε.Ε. Εξ’ ίσου εγκληματική και συμπληρωματική προς την ευρωλάγνο κοσμοπολίτικη διολίσθηση, είναι και εκείνη η «υπεραριστερή» δήθεν διεθνιστική εκδοχή ιδεολογημάτων και νοοτροπιών, που σπεύδει ανιστορικά, αντιδιαλεκτικά και αντιεπιστημονικά να ταυτίζει κάθε αναφορά στο εθνικό ζήτημα και στην πατρίδα με τον αστικό εθνικισμό και με το φασισμό, παρέχοντας πολύτιμη υπηρεσία στον τελευταίο” (βλ. Τι είναι και τι επιδιώκει η Συλλογικότητα αγώνα για την ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΝΟΠΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ http://epanastatikienopoiisi.blogspot.gr/2014/02/blog-post_9.html).

Αυτός ο ιδιότυπος Ευρωατλαντικός φασισμός των ημερών μας, δεν είναι η εξαίρεση της εποχής[2], αλλά ο κανόνας που θα συναντούμε στο εξής. Επιπλέον, “η εναλλακτική προοπτική σωτηρίας του λαού δεν συνιστά στροφή σε έναν πρωτόγονο εθνικό απομονωτισμό, αλλά τουναντίον ανάπτυξη διεθνούς συντονισμού του αγώνα και διεθνούς οικονομικής συνεργασίας σε ισότιμη βάση, -ιδιαίτερα με χώρες που βρίσκονται σε αντίστοιχο επίπεδο- και με την αξιοποίηση των παγκόσμιων αντιθέσεων.

Με το νικηφόρο διεθνιστικό αγώνα του, ο λαός θα ανοίγει το δρόμο για έναν άλλο τρόπο και τύπο κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης υπέρ των εργαζομένων του χεριού και του πνεύματος, με προοπτική το σοσιαλισμό και την κομμουνιστική ενοποίηση της ανθρωπότητας” (Ιδρυτική Διακήρυξη ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΝΟΠΙΩΣΗΣ http://epanastatikienopoiisi.blogspot.gr/2014/02/blog-post_7734.html).

Είναι διεθνιστικό καθήκον η υπεράσπιση του ηρωικού αγώνα και της ένοπλης εξέγερσης του λαού της Νοτιοανατολικής Ουκρανίας. Οφείλουμε να στηρίξουμε με όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις τον αγώνα του. Ακόμα και αν ηττηθούν και σφαγιασθούν, έχουν ήδη γράψει λαμπρές σελίδες στην ιστορία του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος, παρακαταθήκες των νικηφόρων αγώνων που έρχονται.

Όποιοι δεν προετοιμάζουν το λαό για αυτά που γίνονται και έρχονται, υπονομεύοντας ή/και ακυρώνοντας τη συγκρότηση μάχιμου (αντιφασιστικού και αντιιμπεριαλιστικού) κοινωνικοπολιτικού μετώπου, με τις πράξεις ή/και τις παραλείψεις τους, γίνονται εκ των πραγμάτων συνένοχοι στο φασιστικό έγκλημα των πιο επιθετικών κύκλων του κεφαλαίου.

Κερασίни 4.5.2014

[1] Παντελώς άθλια θεραπεινίδα του Ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού είναι εκείνη η αριστερά, που στη φωτιά αυτής της σύγκρουσης, το μόνο που βρήκε να προτάξει είναι το σύνθημα “έξω η χιτλερική Ρωσία από την Ουκρανία”...

[2] Βάσει ορισμένης προσέγγισης, ο φασισμός στην Ουκρανία, δήθεν δεν είναι παρά μια εξαίρεση, ενώ εν γένει τα δίπολα «αριστερά–δεξιά» και «σοσιαλισμός/σοσιαλδημοκρατία–εθνικοσοσιαλισμός/φασισμός» είναι δήθεν ξεπερασμένα... Βάσει παρόμοιων προσεγγίσεων, τα περί της ανόδου του «φασισμού» στην Ευρώπη είναι “μύθος”... Στην πραγματικότητα, η άνοδος αυτή είναι “αδύνατη σε οποιαδήποτε χώρα πλήρως ενσωματωμένη στην ΝΑΤ. Στην πραγματικότητα, τα δήθεν «φασιστικά» κόμματα είναι συνήθως νέο-εθνικιστικά κόμματα που έχουν στόχο την εθνική κυριαρχία, η οποία καταρρέει στη ΝΑΤ της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που διαχειρίζεται η Υ/Ε και η ΕΕ. Το μόνο ίσως πραγματικά νεοναζιστικό κίνημα σήμερα είναι το Ουκρανικό, στο οποίο στηρίχθηκε το «πραξικόπημα από τα κάτω» που οργάνωσε η Υ/Ε για την ενσωμάτωση της χώρας στην ΕΕ!”. Έτσι, τα καθ’ ημάς και τα ανά την υφήλιο φασιστικά μορφώματα, δεν είναι παρά ...αγγελικοί διεκδικητές “οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας από την Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε) ” (βλ. [Φωτόπουλος Δ. Η άνοδος του φασισμού και άλλα παραμύθια. Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία \(19-20 Απριλίου 2014\)](#)). Παρόμοιες απόψεις, εκτός από ανεδαφικές, είναι και επικίνδυνες για την νομιμοποίηση του φασισμού στις συνειδήσεις ανθρώπων που αναζητούν εναγωνίως έρεισμα στην αγωνία και τον αγώνα τους.